

mikaël ollivier

Vértestörések

finep ●
selection

Mikaël Ollivier

Vértesszörérek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Mikaël Ollivier
A mű eredeti címe: Frères de sang

Fordította: Burján Monika

A művet eredetileg kiadta:
Frères de sang © Éditions Thierry Magnier, 2006
Frères de sang © J'ai lu Jeunesse, 2003

Vinkó Leó grafikájának felhasználásával
a borítót tervezte: Balogh József

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 244 9

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Prológus

Egy évvel ezelőtt még néhány szóval el tudtam volna magamról mondani, ki vagyok: Martin Lemeunier, tizennégy éves, nyolcadik osztályos; apám, Pierre, idegsebész; anyám, Nadège, művészeti vezető egy reklámügynökségnél; bátyám, Brice, tizenkilenc éves, másodéves rendező szakon, egy filmművészeti főiskolán. Átlagos kamasz voltam, akit meglehetősen elkényeztetett az élet: voltak haverjaim meg egy jó barátom, egy nagy szobám egy nagy házban, jól tanultam, teniszeztem, moziba jártam, télen a hegyekbe utaztam, nyáron a tengerpartra.

Tizenkét hónappal később mindez semmivé vált. Tizenöt évesen osztályt ismétlek, nincsenek barátaim, tizenkét kilót híztam, s rettegek az éjszakáktól, mert nem tudom, mit tartogat nekem az álom.

A pszichológus, akihez hetente járok, azt bizonygatja, jó úton haladok.

De tudom, hogy örökre emlékezetembe vésődött az a pillanat, amikor az egész életem felborult.

1

Olyan volt az egész, mint valami filmben. Igen, mintha nézője, nem pedig szereplője lettem volna annak, ami körülöttem zajlik. Annyira felfoghatatlan volt, hogy velünk ilyesmi megtörténhet!

Éppen vacsoráztunk: zöldséges lasagnét ettünk, az olasz étteremből hozattuk, az volt akkoriban a kedvenc étel. Kivételesen apa is és anya is otthon volt. Csöngettek, mire összenéztünk: „Ki a csuda jöhet hozzánk ilyen későn?” Hozzá vagyunk szokva, hogy megzavarják az étkezéseinket, de mindig apa csipogója vagy anya mobilja szólal meg, az ajtócsengő soha! Apám kiment, beszédfoszlányok szűrődtek be, majd visszajött, falfehéren, utána három fickó, egyikük rendőregyenruhában. Kezében adóvevő recsegett, s a nyitott ajtón át látni lehetett, ahogy a kocsijuk tetején villog a kék fény. A gyomrom azonnal összeszorult. Apa egy papírlapot tartott a kezében, átnyújtotta anyának. Anya felállt, és elolvasta. Aztán azt kérdezte a zsaruktól, ugye ez most vicc? „Nem, asszonyom” – felelte a legidősebb, egy nem túl magas, de keménykötésű férfi. Szürke kefefrizurája, bozontos szemöldöke, világoskék szeme és nagyon vaskos orra volt, a homlokát mély ráncok barázdálták: tényleg nem úgy festett, mint aki tréfálkozik. Apa azt mondta, „felhívom André”, és a telefon felé indult. André apa és anya ügyvédje. A család barátja, akivel nyáron együtt szoktunk vitorlázni Bretagne-ban. Az idős zsaru rám nézett, majd tekintetét a bátyámra szegezte.

Megkérdezte tőle, hogy ugye ő Brice Lemeunier, s amikor a bátyám teljesen elképedve azt mondta, igen, a zsaru azt mondta, hogy vele kell jönnie. Anya kiabált, apa dühöngött, de aztán elhallgatott, mert végre elérte az ügyvédünket. André a rendőrökkel akart beszélni. Anya sírva fakadt, az én szívem meg úgy kalapált, hogy majd kiugrott a helyéből. Ösztönösen éreztem, hogy katasztrófa szakadt ránk.

Örület, milyen nyomasztó érzés, ha egy este csak úgy, minden előzmény nélkül ránk tör a rendőrség! Az ember éli nyugodtan az életét, a rendőrséget csak az út szélén látja a traffipaxszal, vagy amikor ellenőrzik, bekapcsoltuk-e a biztonsági övet. Az igazi rendőrség, a nyomozással meg a börtönnel és a többi ilyesmivel, az csak a gonosztevőknek van, nekünk semmi közünk hozzá! S ekkor hallottam, amint az idős rendőr azt mondja a telefonba Andrénak: „Öt gyilkossággal gyanúsítják.” Brice elsápadt, én meg azt hittem, mindjárt hányni fogok. A rendőr visszaadta a kagylót apának, aki még néhány másodpercig hallgatta Andréét, majd azt tette, amit az ügyvéd tanácsolt. Ő is elment Brice-szel és két rendőrrel. Előtte még átölelte anyát, és odasúgta neki, hogy ne nyugtalankodjék, ez csak egy nevetséges félreértés, nemsokára itthon lesznek.

Amikor Brice kilépett az ajtón, találkozott a tekintetünk. A szemében segélykiáltás tükröződött. És félelem. Iszonytató, bénító félelem, amely meggátolta abban, hogy védekezni próbáljon, vagy legalább üvöltjön, amint az elvárható lett volna.

Az egyik rendőr ott maradt velünk. Közölte, hogy mindjárt jön egy kollégája, mert át kell kutatniuk Brice szobáját. Anya tétován ácsorgott. Én visszarogytam a székemre. Megértettem, hogy az életem, az életünk, soha többé nem lesz már ugyanolyan, mint azelőtt.

2

Csak három nappal később láttam viszont Brice-t. A beszélőn. Három lidércnyomásos nap után, ami pedig még semmi sem volt ahhoz képest, ami várt ránk.

Apám nem ért haza gyorsan, ahogy ígérte. Éjfél tájban telefonált, hogy a dolog bonyolultabb, mint amilyenek először látszott, s majd szól, ha többet megtud. Anya nyugtatót vett be, addigra már aludt. Nehezen viselte, hogy a két rendőr teljesen feltúrta Brice szobáját. Mindent lefotóztak, bizonyos tárgyakat és ruhadarabokat nejlonzsákba raktak, és magukkal vittek. Végül lepecsételték az ajtót, s közölték, újabb utasításig tilos oda belépni.

Amikor fél tizenegy körül elmentek a rendőrök, az ablakon át láttam, hogy a házak előtt összecsdültek a szomszédok, s nyakukat nyújtogatva kommentálják az eseményeket. Párizstól 25 kilométerre, nyugatra laktunk, a Gondtalan Élet lakóparkban: egy csomó új ház, egyik nagyobb, mint a másik, csupa orvos, építész, ügyvéd meg igazgató lakott bennük a családjával. A házakat kerítés övezte, csak egy sorompón át lehetett bejutni, amelynél éjjel-nappal biztonsági őrök strázsáltak, akik éjszaka felváltva járőröztek. Mondanom sem kell, mekkora feltűnést keltett egy rendőrautó este nyolc után a 16-os szám előtt!

Anya az idegösszeomlás szélén állt. Becsukta a zsalugátéretket, és töltött magának egy pohár whiskyt; meg sem hallotta,

amikor figyelmeztettem, hogy a nyugtatók miatt ez nem a legjobb ötlet. Megcsörrent a telefon. Az egyik szomszédasszony volt, Mathilde Beaupré, a 19-ből, érdeklődni akart. Mivel hallottam, hogy anya éppen hány a vécében, megkértem, hívjon vissza bennünket holnap. Két perccel később Maud Delattre, a 15-ben lakó szomszéd is tudni akarta, mi történt. Végül mellé tettem a kagylót, mielőtt még az összes szomszéd ránk telefonálna. Ha lesz valami hír, apa fel tud hívni bennünket anya mobilján vagy az enyémen.

Anya lefeküdt. Most, hogy egyedül maradtam, megpróbáltam végiggondolni a helyzetet. A lényeg, hogy Brice-t, a bátyámat, öt gyilkossággal gyanúsítják, és elvitte a rendőrség.

Mintha vihar tombolt volna a fejemben, képek, gondolatfoslányok, emlékek, érzések kavargtak bennem összevissza, egy meghatározó gondolat azonban csökönyösen mindig visszatért: Brice nem tehetett ilyet. Ő a bátyám, jobban ismerem, mint bárki más. Egészen kicsi korunk óta klasszul megértjük egymást. Néha összekapunk ugyan, de az nem komoly, őt szeretem a legeslegjobban a világon... Talán még apánál és anyánál is jobban, mivel nemcsak a bátyám, hanem mindig ő volt a legjobb barátom is.

Ezért nem tudtam soha, egyetlen pillanatra sem elképzelni, hogy bűnös lehet. Sem aznap este, sem később, amikor pedig minden ellene szólt.

3

Másnap szerda volt, így nem kellett iskolába mennem. Még szerencse, mert annak ellenére, hogy fizikailag és lelkileg is teljesen kimerült voltam, csak hajnali egy óra tájban tudtam elaludni, s még fáradtabban ébredtem. Ahogy kinyitottam a szemem, fél percig jól éreztem magam, mintha mi sem történt volna. Aztán eszembe jutott minden: a rendőrség, Brice a börtönben... Az életünk, a családuink – akár egy darabjaira hullott kirakós.

A földszinten anya éppen apával beszélt telefonon. Könnyezett. A hírek korántsem tűntek jónak, de nem mertem kérdezni semmit, amikor letette a kagylót.

Az idősebb zsarut Despart-nak hívták. Kapitány volt, azt hiszem. Úgy tűnik, a francia rendőrök megváltoztatták a rendfokozataikat, bizonyára, hogy jobban hasonlítsanak az amerikai bűnügyi sorozatok hekusaira, de gondolom, azért még mindig mondhatjuk úgy, hogy „felügyelő”. Szóval Despart felügyelő reggel visszajött, apával egy időben, aki egész éjszaka benn maradt Brice-szel és Andréval. Megvárta, hogy apa megcsókoljon bennünket, csak utána lépett oda hozzám.

– Beszélni szeretnék veled, Martin.

Apámra néztem, hogy lássam, mit gondol a dologról: intett, hogy menjek Despart után.

– De hát mi van Brice-szel? Mikor jön haza? – kérdeztem zaklatottan.

– Tedd, amit a felügyelő mond! – szólt rám idegesen apa.

Sápadt volt, nyúzott, a szemei kivörösödtek; azonnal belátam, jobb, ha engedelmeskedem. Apának rettenetes éjszakája volt, ráadásul most már olyan dolgokat is tudott, amit tegnap este még nem, s amit szemmel láthatólag jobban szeretett volna nem tudni.

A szobámban Despart felügyelő az ágyamra ült le. Alighanem hazaugrott, hogy sebtében rendbe szedje magát: arcszeszillat lengte körül, és az állán, bal oldalt, egy kis ragtapsz virított.

– Csak néhány kérdést szeretnék neked feltenni, Martin.

– Sokáig tartja benn a bátyámat?

– Fogalmam sincs. Egyelőre folyik a nyomozás. Részleteket nem mondhatok, viszont nagyon fontos, hogy őszintén felelj a kérdéseimre. Rendben?

– Rendben.

– Jól van. Ismersz egy bizonyos Marie Delcroix-t?

– Igen. Ő volt Brice első barátnője. Vagyis... az első lány, akibe szerelmes volt.

– És a lány is szerette őt?

– Nem. Rosszul alakultak a dolgok. Brice akkor tizenhat éves volt. Legalábbis úgy valahogy.

– Beavatott téged a titkaiba?

– Igen. Soha semmit nem hallgattunk el egymás előtt.

– No, és hogy volt azzal a Marie-val?

– Én ki nem állhattam. Egy sznob liba volt. Kész istencsapása. Brice megmondta neki, hogy szereti, küldött neki egy levelet is, amit Marie az egész osztály előtt felolvasott, hogy jól kiröhöggjék Brice-t.

– És a bátyád hogy reagált?

– Rosszul. Miért?

– Martin, egyelőre én kérdezek. Tudsz róla, hogy később találkoztott ezzel a lánnyal?

– Nem, nem hiszem. Marie még év vége előtt átment egy másik suliba, s Brice-nek hamarosan új szerelme lett...

– Juliette Bignicourt?

– Igen – feleltem. Meglepett, hogy az összes régi históriáról tud.

– S vele már jobban alakultak a dolgok?

– Olyan régen történt, már nem nagyon emlékszem.

– Erőltess meg magad egy kicsit! Fontos.

Valójában nagyon is jól emlékeztem Juliette-re, tekintettel arra, hogy titokban jómagam is szerelmes voltam belé. Már ahogy szerelmes lehet egy tizenkét éves fiú egy tizenhét éves lányba, aki ráadásul a bátyjával jár! Azon kezdtem töprengeni, hogy a rendőr nem csapdát készül-e éppen állítani nekem, s mindazt, amit elmesélek, nem használhatják-e fel később a bátyám ellen. De túlságosan meg voltam illetődve ahhoz, hogy hazudni tudjak a felügyelőnek. És különben is, mit hazudhatnék? Talán még többet ártanék vele Brice-nek.

– Majdnem egy évig együtt jártak. Brice nagyon szerelmes volt. Azt mondta, később majd Juliette-tel fog filmet forgatni, és Hollywoodban lesz az esküvőjük.

– És aztán?

– Juliette-nek másik barátja lett.

– Mark Stanwick.

– Miért kérdez, ha úgyis mindent tud?

– Mert a segítségével össze tudom rakni egy kirakós darabkáit. Tudod, apád alig-alig hallott ezekről a nevekről.

– Ilyesmiről az ember nem a szüleivel szokott beszélgetni.

– Ez igaz. S éppen ezért a te tanúvallomásod igen sokat ér.

– És segíték vele Brice-nek?

Kicsit habozott, láttam a szemén, hogy zavarban van, sőt kicsit szomorú is attól, amit mondani készül:

– Tudod, Martin, a bátyád bajban van. Mégpedig nagy bajban, s nem tudom, mi az, ami igazán hasznára lehet. Én mindenesetre folytatom a nyomozást. Ha a vallomásod segít rajta, annál jobb. De milyen fordulatot vettek a dolgok, kétlem, hogy segíthet...

Éreztem, hogy könnyek tolnak a szemembe, de igyekeztem tartani magam.

– Folytatjuk?

– Igen.

– Tehát Mark Stanwick lecsapta a bátyád kezéről a barátnőjét.

– Igen. Nemrég költözött ide Angliából a szüleivel. Egy évig a szomszéd házban laktak.

– Úgy tudom, ő és a bátyád verekedtek is.

– Egyszer igen...

– Csak egyszer?

– Lehet, hogy kétszer. Vagy háromszor.

– Úgy hírlík, a bátyád megfenyegette.

– Lehetséges, de azt nem gondolta komolyan!

A felügyelő a jegyzeteibe pillantott:

– Állítólag azt mondta neki, idézem: „Egyszer megöllek.”

– Nem tudom. Mindenesetre én nem hallottam. S amúgy is, ezek csupán szavak, amikkel dühében összevissza dobálózik az ember!

– Te már mondtál ilyet valakinek?

– Hát... nem.

– Én sem. De hagyjuk... Beszelnél nekem Christian Lamoureux-ről?

– Lamoureux-ről?

– Egy tanár volt, ha jól tudom...

– Igen, matektanár. Egy igazi ba... hm... szóval egy undok fráter. Tavaly engem is tanított. Azóta nyugdíjba ment.

– És a bátyádat is tanította?

– Két évig! Teljesen rászállt Brice-re. Elmebeteg volt az a pasas. Minden tanár megerősítheti: Brice nem volt egy nehéz eset, rendes gyerek volt, nem bosszantott senkit. De Lamoureux-nek sikerült kétnaponta kizavarni az osztályból, sőt tizedikben meg is buktatta. A kretén.

– Milyen indokkal küldte ki az osztályból?

– Sértő beszólás miatt, azt hiszem.

– Nem inkább „fenyegetés” és „erőszakos magatartás” miatt? Kezdett komolyan idegesíteni a jegyzeteivel, amelyekben már minden válasz benne volt.

– Brice kicsit... hm...

– Olyan lobbanékony fajta?

– Ezt hogy érti?

– Könnyen dühbe gurul, kiszámíthatatlan...

– Hát igen, olyasmi. Nem szereti, ha piszkálják. Lamoureux-nek az volt a kedvenc szórakozása, hogy a diákokat az örületbe kergeti, addig buzerálta őket, míg végül elkövettek valami marhaságot, amiért aztán megbüntethette őket. Az ember azt hihetné, kizárólag ezért lett tanár!

A szobám ajtaja félig nyitva volt, s hallottam, hogy megérkezett André. Épp csak néhány szót sikerült elcsípnem, mert Despart fölállt, és becsukta az ajtót. „Nem tudom... Terhelő

bizonyítékok vannak... Nem... Még egy videofelvételt is találtak...”

– Folytassuk, Martin! Boris Vaniolski neve mond neked valamit?

– Persze. Producer, tudományos-fantasztikus filmeket készít. Harmadrangú sorozatokat, leginkább DVD-n kaphatók. Szerintem a pasi egy nagy nulla, de Brice bálványozza. Vagyis csak bálványozta.

– Hogyhogy?

– Most már látni sem bírja. Elküldte ugyanis neki az első rövidfilmjét. Ez még azelőtt történt, hogy beiratkozott volna a filmes suliba: egy videofilm volt, itt forgatta lenn, a pincében. De Vaniolskinak egyáltalán nem tetszett.

– Miről szólt?

– Egy fiatal nő életének utolsó öt percéről, akit egy *sorozatgyilkos* egy hete bezárva tart.

– Van másolat a filmről?

– Igen. Van egy a számítógépen.

– Megnézhetjük?

– Hát...

– Mi a gond?

– Az, hogy... Nem tudom, Brice egyetértene-e velem?

– Nem áll módjában tiltakozni, hidd el!

Így hát megnéztük a filmet. Igazán jó volt, szinte semmi nem történt benne, de csak úgy áradt belőle a rettegés. Attól lett igazán ütős, hogy a néző nem látott semmit abból, milyen bánatalmazást kellett a túsznak elszenvednie, viszont el tudta képzelni, s az még sokkal rosszabb volt. Ugyanakkor most, hogy több mint egy év elteltével újra megnéztem a filmet, rájöttem, hogy

Boris Vaniolski kritikája jogos volt: Brice rövidfilmje túlságosan is hasonlított a *The Blair Witch Project** előzeteséhez, ahhoz a jelenethez, amikor a lányt csak egyetlen lámpa világítja meg, és zokogva beszél a kamerába. Amikor Brice megkapta a levelet, iszonyú dühös lett. Vaniolski egy nyilvánvaló problémára mutatott rá, amelyet Brice nem érzékelt. Filmjét öntudatlanul egy másik ihlette, s amikor a producer levelét olvasta (aki kerek perccel plágiummal vádolta), egyszerűen ő maga is rádöbbsent.

– Hű, nem mondom, ez kemény! – mondta a felügyelő, ahogy véget ért a film. – A bátyád szereti az ilyen filmeket?

– Igen. Miért, talán tilos? – vágtam vissza ingerülten.

– Á, nem, dehogya.

– És a videojátékokat is szereti, meg a szerepjátékokat, és órákat lóg a neten! Remélem, most nem fog nekem előjönni a jól ismert dumával, hogy a fiatalokat befolyásolja a filmekben vagy a videojátékokban látott erőszak?!

– Te mondtad, nem én.

Rájöttem, jobban tettem volna, ha befogom a számat. Már a legelejétől kezdve. És akkor még nem is sejtettem, mennyire igazam van!

* Daniel Myrick, Eduardo Sánchez horrorfilmje. Magyarországon *Idegelelés* címmel mutatták be.

4

Különös érzés volt csütörtökön újra suliba menni. Olyan, mint amikor a téli vakációból hazatérve rövidnadrágban érkezünk a reptérre, mivel éppen az Antillákról jövünk, közben Párizsban meg 0 fok van! A valóságba való visszatérés szinte mellbe vágja az embert! Mintha az előző napot valaki más élte volna meg, s most hirtelen vissza kell térni a hétköznapokba, a megszokott kerékvágásba... De hogy is érdekelhetne az osztálytársak fecsegése, a franciaóra, a matekdoga javítása, amikor a bátyám börtönben van? Hogyan folytathatnám tovább a normális életemet, amikor vagy alaptalanul vádolják gyilkossággal Brice-t, vagy tényleg sorozatgyilkos? Brice, akit világéletemben ismertem, aki születésem óta az életem része, akivel civakodtunk, röhögcséltünk, akinek elmeséltem az álmaimat, akivel kunyhót építettünk a kertben és homokvárát a strandon. Ő tanított meg bicajozni, síelni, szörfözni, ő fedezett, amikor elszívtam az első szál cigimemet, bemutatta nekem egyik osztálytársnőjének a húgát, akit szájon csókolhattam... Brice, a lényem része. A bátyám... A suliban minden szánalmasnak, kisszerűnek, érdektelennek tűnt. Az iskolás szokásaink, az egyezményes jeleink, a vicceink, a menő cuccaink. Semminek nem volt már értelme. Megpróbáltam úgy tenni, mintha mi sem történt volna, de valószínűleg rosszul színészkedtem, mert Benoît, a legjobb barátom, egyszer csak megkérdezte, nem vagyok-e beteg. Azt mondtam

neki, egész éjjel hánytam, csak hogy ne kérdezősködjön tovább. Amúgy nem is hazudtam nagyot. Kedd este, a rendőrség megjelenése óta, pocsékul éreztem magam, mintha lázas is lettem volna. Valami rossz érzés fészkelte belém, a fejembe, a hasamba, a bőrömbbe. Reggeli után – amihez alig nyúltam – megkérdeztem anyát, muszáj-e iskolába mennem.

– Persze, hogy muszáj! Miért ne mennél? – csattant fel idegesen.

– Hát csak... nem is tudom. Szóval Brice miatt!

– Még hogy Brice miatt! Mire lenne jó, ha itthon maradnál?

– Semmire, de...

– Ne folytasd, kérlek! Nem gondolod, hogy e nélkül is épp elég bajunk van?

Nem erőltettem tovább a dolgot: anya nem volt abban az állapotban, hogy megértse, mit is akarok mondani. Eszem ágában sem volt arra használni a helyzetet, hogy lógjak a suliból, egész egyszerűen csak elképzelhetetlen volt számomra, hogy ott folytassam, ahol kedden abba hagytam, miközben az egész életünk éppen szétesni készült. De mi mást tehettem, elmentem az iskolába, és fél tizenkettő tájban, angolórán, amiből egy árva szót nem fogtam fel, az ablakon át megláttam Despart felügyelőt, amint éppen Boisseau úrral, az iskola igazgatójával beszélget. Az az érzésem támadt, hogy csapdába estem, hogy az egész világ összeesküdött ellenem, ellenünk, s minél jobban kapálózunk, annál jobban szorul körülöttünk a hurok.

Akkor szakadt el végleg a cérna, amikor hazamentem ebédelni. Csak Sophie, a takarítónő volt otthon, ő szokott délben

ebédet adni. A karjaiba vetettem magam, és bőgtem. Ő is sírt. Nyolc éve dolgozott már nálunk.

– Édesanyád mindent elmondott, de biztos vagyok benne, hogy van valami magyarázat. Fel a fejjel! Brice nemsokára újra itthon lesz – nyugtatgatott.

Aznap délután nem mentem vissza az iskolába. Meghaladta az erőmet. A szüleim úgysem voltak olyan állapotban, hogy most ilyesmivel foglalkozzanak. Ők még nehezebben viselték a helyzetet, bizonyára azért is, mert olyan dolgokról is tudomásuk volt, amiről akkor nekem még nem. Talán legjobban az ő arckifejezésük rémisztett meg. A tekintetükből csak úgy áradt a csüggedtség. Ők már látszólag beletörődtek a dolgokba, míg én még csak a döbbenetnél tartottam, még élt bennem a remény, hogy ez az egész história egy fatális tévedés, s néhány óra vagy néhány nap múlva csupán a rossz emlék marad, semmi más. De ahogy telt az idő, egyre kevésbé tudtam felfedezni ezt a reményt a szüleim szemében.

Szerencsére André nagyon velünk volt. Úgy is, mint ügyvéd, de még inkább, mint barát. Aznap este a felesége, Élisabeth is meglátogatott bennünket.

Ő Brice keresztanyja, s amikor megérkezett, sorra megölelt mindnyájunkat, ahogy a temetéseken szokás. Ettől felment bennem a pumpa, és dühösen a konyha sarkába húztam apát.

– Valaki meg tudná végre mondani, mi történik voltaképpen?

Apa olyan pillantást vetett rám, mint aki csak most veszi észre, hogy én is ott vagyok.

– Martin! Persze, persze, fiam. Ne haragudj! Kicsit elhanyagoltunk téged ebben a zűrzavarban.

Ezeknek a kedves szavaknak a hallatára záporozni kezdtek az eddig nagy nehezen visszatartott könnyeim. Apám a karjába zárt, és én úgy zokogtam, mint egy pisis kölyök.

– Figyelj! Nem sokat tudok, s főleg azt nem tudom, mit gondoljak erről az egészről. Mindenesetre Brice-t öt gyilkossággal vádolják.

– Ennyit én is tudok – szipogtam.

– Az a baj, hogy a rendőrségnek nagyon komoly aktája van, s minden ellene szól. Nyomok, tanúvallomások... Még André sem érti, hogyan lehetséges ez.

– De hát ez képtelenség!

– Tudom. Csakhogy minden az ellenkezőjét bizonyítja.

– És Brice mit mond?

– Természetesen ártatlannak vallja magát. S hogy nem is érti, mivel vádolják.

– És te hiszel neki, ugye?

– Ööö... persze...

– Apa! Hinned kell!

– A fiamról van szó, a rohadt életbe... Ő nem tehetett ilyet, de...

– De mi?

– Brice az összes áldozatot ismerte.

– Kik az áldozatok?

– Marie Delcroix, Mark Stanwick, Boris Vaniolski, Christian Lamoureux és egy bizonyos Juliette Bignicourt, akit három hónappal ezelőtt eltűntnek nyilvánítottak.

A világ ekkor végképp összeomlott körülöttem.

5

Megőrijtett, hogy nekem nem mondanak el semmit. Csak apró részletekben, szinte cseppenként értesültem a dolgokról, s túl sok elem hiányzott ahhoz, hogy valóban megértsem, mi is történik a bátyámmal. Egy bűnügyi filmben vagy regényben ötpercenként történik valami, az ember a nyomozókkal egyszerre fedez fel dolgokat, velük együtt bukkan árulkodó jelekre, követ hamis nyomokat, részesei vagyunk annak, ahogy elméleteket alakítanak ki... A valóságban viszont nem történik szinte semmi. Épp csak boldogtalan és nyugtalan az ember. Ránk szakad az ég, bekövetkezik a katasztrófa, aztán minden megy tovább ugyanúgy, mint előtte. A Föld forog tovább, telnek a percek, az órák, a napok, s az ember tökéletesen tehetetlennek érzi magát. A szüleim kapcsolatban álltak a rendőrséggel, ők sokkal többet tudtak. Én viszont csak tizennégy éves voltam, ezért szinte mindent elhallgattak előlem! Anya és apa kétségkívül védeni próbált azzal, hogy megtartották maguknak a legrázósabb információkat, de végső soron úgy gondolom, ezzel csak rontottak a helyzeten. Jobb, ha tisztában vagyunk a dolgokkal, még ha azok elviselhetetlenek is, mint ha fantáziálunk róluk.

Végigpörgettem magamban az áldozatok névsorát. Mindegyiket ismertem, s nehéz volt holtan elképzelni őket. És persze borzalmas is. A híradóban vagy a filmekben látott rettenetes képek villantak fel előttem: üres telkeken talált,

megcsonkított holttestek, folyóban sodródó, felfúvódott hullák... Némelyikhez Juliette édes kis arcát társítottam: mézszínű szeme most már mindörökre a semmibe mered. Szerettem volna végre megtudni, hogyan haltak meg ezek az emberek, s főként, miért gondolja azt a rendőrség, hogy Brice ölte meg őket. Ismerte őket, persze. Igen, mindegyikükkel személyes konfliktusa is volt.

De hogyan jutottak el a nyomozók a bátyámhoz? Mi volt szerintük a kapcsolat ezek a között halottak között, s miért éppen Brice-t tartják a gyilkosoknak? Amikor ezeket a kérdéseket feltettem apának vagy anyának, mindig kitértek az egyenes válasz elől, vagy hazudtak, mondván, hogy ők sem tudnak többet.

Pénteken iskola után már annyira gyötörtek a kétségek meg a bánat, hogy kiköveteltem, hadd beszéljek Brice-szel. Eredetileg másnapra tervezték a találkozást; anya azt mondta, már Brice is nagyon hiányolt engem. Úgy döntöttünk, előrehozzuk a látogatást, és most rögtön elmegyünk a testvéremhez.

Alig tudtam visszatartani a könnyeimet, amikor belépett az üvegfal túloldalán lévő kis helyiségbe. Sápadt arcával, elkínzott vonásaival, fájdalmas tekintetével tíz évvel idősebbnek tűnt, mint amikor legutoljára láttam, pedig az csupán három nappal korábban volt. De összeszedtem magam. Nem akartam előtte kiborulni, s már amúgy is épp eleget böngtem az elmúlt három napban.

Brice rám mosolygott, de nem volt abban egy szikra vidámság sem, inkább egy fintorhoz hasonlított, s látszott rajta, hogy még ez is nem kis erőfeszítésébe kerül.

– Szia, Tintin!

Martin – Tintin. Ki nem állhattam ezt a becenevet, és ezt Brice is tudta. Szemmel láthatólag elhatározta, hogy ez a találkozás, ha törik, ha szakad, tréfás hangnemben fog lezajlani, és ez nekem is megfelelt.

– Hogy van mindig én kedves *Lockombóm*?

Visszatért közénk *Fox Lockombo*, a mi képzeletbeli felügyelőnk, akit már legalább három éve hanyagoltunk! Ez a fickó az *X-akták* Fox Mulderjének, a ballonkabátos Colombo felügyelőnek és Sherlock Holmesnak, a leghíresebb angol detektívnek volt a keveréke. A Gondtalan Élet lakópark 16. kertje szolgált kalandjai helyszínéül. Amikor Lockombóhoz fordultunk, mindig azt kellett mondanunk: „én kedves Lockombóm”. Ez volt az íratlan szabály. Idétlen volt, de mi mindig röhögtünk rajta. Anya mellettem ült, és megállás nélkül gesztikulált. A körülmények miatt a marhaskodásunk nyilván a szokásosnál is jobban ingerelte. A nyugtatók ellenére nagyon rosszul aludt, s éreztem, hogy közel áll az ideg-összeroppanáshoz.

– Azt hiszitek, ez megfelelő pillanat arra, hogy hülyéskedjeteek? – szólt ránk fojtott hangon.

– És szerinted mit kéne csinálnunk? – vágott vissza azonnal Brice keményen, de keserűen. – Ugorjak ki talán az ablakon? Csakhogy mostanság rács van az ablakomon...

Anya nem felelt, csak idegesen tördelte a kezét. Pillanatnyi csönd után, ami nekem örökkévalóságnak tetszett, Brice szelídebb hangvételben folytatta:

– Anya, kérlek, hadd beszéljek négyszemközt Martinnel!

Anyát meglepte a kérés, egy pillanatilag tétovázott, majd szó nélkül felállt. Kopogott az ajtón, mire egy ór kiengedte. Brice

megvárta, hogy az őr becsukja az ajtót, s most már komoly hangon fordult hozzám:

– Figyelj ide, Martin! Segítened kell.

– Miben?

– Szinte fogalmam sincs arról, mi történik! Csak annyit tudok, amit a kihallgatásokból sikerül kikövetkeztetnem.

– De hát én sem tudok semmit!

– Martin, te hiszel nekem, ha azt mondom, nem követtem el azt, amivel vádolnak?

– Igen.

– De igazán? Szóval... te nem kételkedsz bennem?

– Persze, hogy nem!

Arcán megkönnyebbülés látszott.

– Úgy érzem, apa és anya kezdi azt hinni, hogy tényleg bűnös vagyok.

– Ugyan, dehogy!

– De igen. Még nincsenek tudatában, de látom, ahogy óráról órára változik a viselkedésük. Az egészből egy szót sem értek, s esküszöm, hogy semmi közöm az egészhez. Esküszöm neked!

– Nem kell megesküdnöd. Tudom, hogy senkit nem öltél meg.

Brice két tenyere közé fogta a fejét, és felsóhajtott.

– Bele fogok ebbe örülni... Félek, Martin.

– Én is félek.

– Olyan ez, mint az ingovány: minél jobban kapálózom, annál mélyebbre süllyedek. Az igazat mondom a zsaruknak, erre ellenem fordítják! Ugyanakkor az is igaz, hogy mindez nem lehet véletlen.

– Ezt meg hogy érted?

– Gondolj csak az áldozatok listájára! Mindet ismertem, és... szóval mindegyikkel volt valami afférom. Ez biztosan nem véletlen!

– De miért éppen téged gyanúsítanak a zsaruk?

– Hát nem tudod?

– Fogalmam sincs! Nekem semmit nem mondanak el!

– Minden egyes áldozaton volt egy jel. Számok, betűk, szavak, amiket néha késsel véstek a bőrükbe.

– De hát ez undorító!

– Az. És tudod, mi volt ez a jel? A címünk: Gondtalan Élet lakópark 16.

Kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit, de egyetlen hang sem jött ki a torkomon, annyira letaglózott, amit hallottam.

– Ezután már gyerekjáték volt a zsaruknak az áldozatok múltját összekapcsolni az enyémmel – magyarázta Brice. – Marie volt az első szerelmem; Lamoureux, a tanár, aki megbuktatott; Mark miatt hagyott el a barátnőm; Vaniolski zúzta össze az álmaimat...

– És ott van még Juliette...

– Csakhogy az ő testét még nem találták meg. De Mark halála óta senki nem látta. Épp előtte béreltek ki közösen egy lakást Párizsban.

Brice egy pillanatra elhallgatott, mintha csak időt akarna adni, hogy elraktározzam ezeket az információkat.

– De miért? – kérdeztem. – Miért kellett mindnek meghalnia?

– Sejtelmem sincs, a rohadt életbe!

Brice hangja elcsuklott, s láttam, erősen küszködik, nehogy sírva fakadjon.

– Ez téboly! Van valahol egy elmebeteg, aki azzal szórakozik, hogy olyan embereket öl meg, akiket én ismertem!...

Vagy tényleg egy szörnyeteg vagyok, csak nem tudok róla. Dr. Jekyll és Mr. Hyde. Nappal filmművészeti főiskolás, éjszaka sorozatgyilkos.

– Valószínűleg a zsaruk is ezt gondolják: számukra te vagy a tökéletes bűnös!

– Éppen ezért van szükségem rád. Te vagy az egyetlen, aki képes akkor is hinni nekem, amikor minden ellenem vall.

– De mégis, hogyan segíthetnék?

Brice vágott egy fintort, hogy maga sem tudja.

– Már a pusztá gondolat, hogy legalább egyvalaki hisz az ártatlanságomban... már az erőt ad.

Szó nélkül egymás szemébe néztünk. Abban a pillanatban képes lettem volna az életemet adni azért, hogy megmentsem Brice-t. Hogy visszamehessünk az időben három napot, és ne következzen be ez a rémálom. Szerettem volna újra boldog lenni, mint azelőtt.

– Ki foglak vinni innen.

Idiótán hangzott ez a mondat, de muszáj volt mondanom valamit. S akkor úgy éreztem, képes is vagyok rá. Hogyan? Arról halvány gőzöm sem volt.

Hallottuk, ahogy megfordul mögöttem a kulcs a zárban, s Brice a közöttünk lévő üveglapra helyezte a tenyerét. Pontosan az övére illesztve én is odaraktam az enyémet, tenyér a tenyéren, ujjak az ujjakon, csak egy centiméternyi megerősített üveg választotta el a bőrünket.

– Fejezzék be! – vetette oda az őr, amint kinyitotta az ajtót.

6

Még aznap este átkutattam apa és anya íróasztalát, hogy megkeressem Despart felügyelő névjegykártyáját.

– Despart. Hallgatom.

– Ööö... Jó estét, felügyelő úr, Martin Lemeunier vagyok.

– Martin! Pont rád gondoltam.

– Tényleg?

Nem örültem neki túlságosan, hogy egy sorozatgyilkosság miatt nyomozó rendőrnek éppen én jártam az eszében.

– Igen. Szeretnék még feltenni neked néhány kérdést.

– Ahogy akarja.

– Jól van. Holnap elmegyünk hozzátok. Utána kell még nézünk... bizonyos dolgoknak. Akkor majd sort kerítünk egy kis beszélgetésre is, rendben?

– Rendben.

– Egyébként miért hívtál?

– Á, semmi... vagyis hát én is szerettem volna magával beszélni.

– Sürgős a dolog?

– Nem.

– Akkor holnap találkozunk, jó?

– Jó.

– De bármikor felhívhatsz, amikor csak akarsz. Ha esetleg eszedbe jutna valami, bármilyen apróság, amit még nem mondtál el nekem.

Kikapcsoltam a mobilomat, s azon kezdtem tűnődni, miért is hívtam fel ezt a fickót. Azt hiszem, végső elkeseredésemben, attól az őrült vágytól hajtva, hogy megváltoztassam a dolgokat, hogy megmondjam ennek a rendőrnek, teljesen tévúton jár. Abban bíztam talán, hogy minden bizonyíték nélkül meggyőzhetem Brice ártatlanságáról? Annak ellenére, hogy bűnösnek tartotta a bátyámat, nem tudtam gyűlölni ezt az embert. Bár csak kétszer találkoztam vele, volt benne, volt a tekintetében valami, amiből érezni lehetett, hogy tisztességes ember. Meg azt hiszem, egész egyszerűen szükségem volt rá, hogy valakivel beszéljek. A szüleim túlságosan zaklatottak voltak, s a rendőrségen kívül senki, még Benoît barátom sem tudott az eseményekről. Akkor hát jobb híján miért ne lehetne ez a valaki Despart felügyelő?

Másnap reggel nyolckor egy egész csapat állított be hozzánk. Legalább tíz nyomozó, némelyikük műszereket cipelt, meg két rendőrkutya, egy kis motoros markológép, és még néhány zsarú, akik biztonsági kordont vontak a ház köré.

Apa a lépcsőfeljárón állt, s cigarettáról cigarettára gyújtott, holott már két éve leszokott a dohányzásról. Mama a nappali kanapéján ült, magába roskadva. Miután néhány szót váltott apámmal, Despart odalépett hozzám, és rám mosolygott.

– Mit csinálnak? – kérdeztem tőle.

– Nyomozunk, Martin. Szaglászunk, keresgélünk... Beszélgetünk egy kicsit a szobádban, jó?

Felmentünk az emeletre, s a felügyelő most is az ágyamra ült le, mint a múltkor.

– Hogy vagy?

– Én?

– Igen. Hogy viseled mindezt? Szembe tudsz nézni a dolgokkal?

– Valóban érdekli?

– Tudod, a pályafutásom során már nem egy szerencsétlenül járt családdal találkoztam. De hidd el, az ember soha nem tud hozzászokni a mások kétségbeeséséhez.

– Kivéve, hogy most rendőri tévedésről van szó.

– Majd kiderül. De azért ne nagyon ringasd magad illúziókba! Azért mondom ezt neked, mert utána még nehezebb lesz.

– Csakhogy Brice ártatlan!

– Attól tartok, tévedsz, Martin. Őszintén megmondom: minden nagyon egybevág.

– Tudom. Brice beszélt nekem a testeken hagyott jelekről...

– Nem csak arról van szó! Az összes bűncselekmény helyszínén találtunk olyan nyomokat, melyeket a bátyád hagyott hátra: egy-egy hajszálat, lábnyomot, a ruhájából származó szövetdarabkát... A szobájában pedig két áldozat személyes holmijára is rábukkantunk.

Ezek a hírek mintha fejbe kólintottak volna. Most már jobban megértettem a szüleim lelkiállapotát. Ugyanakkor képtelen voltam elfogadni ezeket a bizonyítékokat, és a túlélési ösztöntől vezérelve foggal-körömmel ragaszkodtam Brice álláspontjához.

– Attól még Brice nem bűnös.

– A helyedbe tudom képzelni magam, Martin. Egész életemben együtt éltél Brice-szel... Ő a bátyád, akivel minden emlékeitek közös... De tudod, a sorozatgyilkosok sokszor kettős életet

élnék! Egyszer letartóztattam egyet, akinek felesége volt meggyerekei, és teljesen normális módon élt!

– Vagyis maga szerint Brice egy sorozatgyilkos.

– A nyomozás még csak most kezdődött ugyan, de...

– Azért van itt egy kis probléma...

– Miféle probléma?

– Nem én találtam ki, maga is nagyon jól tudja: a sorozatgyilkosok sosem ismerik közelebbről az áldozataikat. Egy szükséglet kielégítése miatt ölnek, nem pedig azért, hogy leszámoljanak.

Despart néhány másodpercig hallgatott, majd elmosolyodott. Egy találat nekem.

– Az esetek többségében ez tényleg igaz. Csakhogy a kriminológia nem egzakt tudomány. Mindig akadnak kivételek, amelyek erősítik a szabályt.

– De hát miért hagyott volna Brice szándékosan jelet a holttesteken, hogy eljussanak hozzá?

– No, ez viszont jellemző a gyilkosok egy bizonyos típusára. Szeretnek játszani a tűzzel, ismertetőjeleket hagyni maguk után. Mondhatjuk úgy, hogy a kézjegyükkel látják el a bűncselekményt.

– Igen, tudom.

– Szó, ami szó, te aztán igen járatos vagy a témában!

– Sokat járok moziba, ennyi az egész.

– És úgy tűnik, Brice szintén. Belekukkantottam a számítógépébe. Egy sor olyan oldalt látogatott, ahol ilyesmiről van szó, nem? Emberölésről, sorozatgyilkosokról, megoldatlan bűntényekről...

– Tudtam, hogy elő fog rukkolni ezzel... Brice filmeket akar majd készíteni, s egyébként is imádja az akciófilmeket, a thrillereket, a sci-fiket... Ettől azért még nem lesz belőle gyilkos, vagy igen?

– Ettől még nem, csak hogy ő egy igazi bűnügybe keveredett! Mondanál nekem valamit Bruce MadX-ről?

Helyben voltunk.

– Ez Brice neve egy szerepjátékban.

– Amit az interneten játszanak?

– Igen, ez egy online játék.

– És mi a lényege?

Szerettem volna megúszni ezt a kérdést, de végtére is oly mindegy. Meg voltam róla győződve, hogy Despart úgyis tudja a választ.

– Minden játékos vagy gyilkos, vagy rendőr. A játék egy párhuzamos, nagyon valóság-hű világban játszódik. Szakaszonként két nyertes van: egy rendőr, az, aki a legtöbb gyilkost tartóztatja le, és egy gyilkos, aki a legtöbb gyilkosságot követi el anélkül, hogy elkapnák.

– Az a címe, hogy *Murder Request*, ugye?

– Igen. De ez csak egy játék.

Ebben a pillanatban hármat kopogtak az ajtón. Egy nyomozó dugta be a fejét az ajtórésein, és azt mondta:

– Megtaláltuk, kapitány.

Despart azonnal felpattant, s mielőtt kilépett volna a szobából, odavetette:

– Maradj benn, fiam! Ez nem lesz valami szép látvány.

Gombócot éreztem a torkomban. Határozottan idegesített, amikor a felügyelő ilyen kedvesen beszélt velem: ez mindig rossz

jel volt. Az ablakhoz mentem. A rendőrök a kert végében csoportosultak, az új rózsaaágys mellett. A házat rikító sárga szalag vette körül, mögötte rendőrök álltak, hogy visszatartsák az öszszesereglett kíváncsiskodókat. A szomszédainkat.

Onnan, ahol álltam, nem láttam, mi történik. De nem is kellett látnom. Már tudtam. Juliette Bignicourt holttestét ásták ki.

7

Nem is tudom, hogyan tudtam annyira bízni Brice-ben, a sok terhelő bizonyíték ellenére. Talán egyfajta önvédelemből? Vagy hiszek neki, vagy elfogadom, hogy a bátyám egy szörnyeteg, ami viszont az egész életemet megkérdőjelezte volna. Nem lett volna bátorságom tovább élni ezután. Így inkább tagadtam azt, ami pedig nyilvánvalónak látszott. Megtörtént a baj, én el voltam keseredve, anya csak feküdt, és egyfolytában sírt, apám zombiként járt-kelt a lakásban: kész örültség volt Brice-t ártatlannak hinni, de számomra olyan volt ez, mint napsugár a vihar kellős közepén. S aznap, amikor a rendőrség elment tőlünk, nagy-nagy szükségem volt erre a napsugárra. A kert valóságos csatatérre változott: a földet mindenütt feltúrták, a pázsitot tönkretették, a rózsafák a földön heverték... A zsaruk kis táblákat helyeztek el, azokon jelezték, hol találtak nyomokat.

Már jó két órája nem léptem ki a szobámból. Félttem szembeállkozni a szüleimmel, félttem attól, hogy beszélni kell velük. Mit mondhatnánk egymásnak ezek után? Abban a pillanatban, amikor kiemelték a földből Juliette holttestét, egy kétségbeesett, éles kiáltást hallottam, olyan volt, mint egy vadállat vonítása. Időbe telt, míg rájöttem, hogy anya hangját hallottam.

Déltájban kopogtak az ajtómon: apám volt az. Odajött hozzám, és szó nélkül átölelt. Magához szorított, és csendesen sírni kezdett. Éreztem, ahogy a testét rázza a zokogás. Nem mondtam semmit. Nem is sírtam. Most már tudtam, életemben először, milyen az igazi szerencsétlenség.

Már vagy öt perce álltunk így, amikor megcsörrent a telefon. Apa kiment, hogy felvegye, és fél perc múlva hallottam, hogy kiabál:

– Ilyesmivel szórakozik?! Micsoda személtáda maga!

És lecsapta a kagylót. Lementem a nappaliba, hogy egyik valamit.

– Ki volt az? – kérdeztem apát.

– Senki, téves hívás volt. Felmegyek, megnézem anyádat...

Elindult az emeletre, ekkor a telefon ismét csörögni kezdett. Felvettem a kagylót, mire egy furcsa hang azt suttogetta:

– Gyilkosok... Gyilkos banda!

Elakadt a lélegzetem. Ki az az agyalágyult, ki az az idióta, aki ilyen tréfát enged meg magának a mostani helyzetben?

Tíz perccel később újra megszólalt a telefon.

– Na, milyen érzés, hogy a bátyád börtönben ül? – dörrent rám egy mély férfihang.

– Kicsoda maga?

– Egy barát. Egy igazi barát. Ellenben nem árt, ha óvakodtok bizonyos személyektől, akik barátaitoknak vallják magukat, a hátatok mögött meg mindenfélét összehordanak rólatok...

– De hát ki...

Az ismeretlen letette a kagylót. Ismeretlen? Nem valószínű, hiszen amint felvettem a kagylót, felismerte a hangomat, és a bátyámról beszélt. Csak az egyik szomszéd lehetett, vagy

legalábbis valami közeli ismerős. Amikor újra csörögni kezdett a telefon, inkább nem vettem fel. Majd elszórakoznak az üzenet-rögzítővel ezek a piszkok.

Apa visszajött. Azt mondta, anya semmit nem akar enni, s hogy orvost hív hozzá.

Összedobtam valami ebédet apámnak és magamnak a hűtőben talált maradékokból. Néma csöndben ettünk, de egyszer csak kirobbant belőlem a kérdés:

– Most mit teszünk?

Apám ködös tekintettel révedt maga elé.

– Fogalmam sincs, Martin. Gondolom, majd elkezdődik a per, aztán meg... a börtön. Vagy mit tudom én!

Megint sírva fakadt, fejét két tenyere közé szorította. Felváltott a telefon. Apám felugrott a székről, felkapta a kagylót, és beleordított:

– Menjen a jó bűdös francba!

Rögtön utána hangnemet váltva hebegte:

– Jaj, André, te vagy az? Ne haragudj! Néhány szemét alak állandóan hívogat bennünket... Igen, tudom, te előre megmondtad... Rendben, viszlát nemsokára.

Apa leült velem szemben, és kifakadt:

– Mit csináltunk rosszul, Martin? Anyád és én mit rontottunk el, hogy Brice így végezze?

Ennek hallatára, ahogy azt mondani szokták, megfagyott az ereimben a vér. Hidegség áradt szét bennem. Azonnal találnom kell valami választ, de mit?

– Ti mindig nagyon jók voltatok, apa. Esküszöm. Brice imád titeket, ez...

Ezúttal az én mobilom csörrent meg.

– Szia, Martin, Benoît vagyok!

– Á, szia!

– Mi van nálatok? Azt hallottam, hogy kinn volt a rendőrség, és...

– Most nem tudok erről beszélni, Ben. Majd máskor.

– Holnap elmondod?

– Holnap?

– Igen, a középöntőn.

Te jó ég, hát persze, a tenisz, holnap van a területi csapatbajnokság! Teljesen kiment a fejemből.

– Holnap nem tudok menni.

– Micsoda?! De hiszen holnap a Saint-Germain ellen játszunk! Ezt nem teheted meg velünk!

– Hétfőn találkozunk. Szia, Ben.

S letettem a telefont.

Életem leghosszabb hétvégéje következett.

8

A következő hétfő a suliban iszonyú volt. Először is a csapatunk veszített ősellenségünk, a Saint-Germain ellen. Aztán meg mindenki úgy bámult rám, mintha rólam csöpögne az a vér, amelynek a kiontásával a bátyámat gyanúsítják. Meg kell hagyni, a sajtó nem fogta vissza magát! Minden ezzel volt tele, a helyi és az országos lapok, a tévé. A bátyám címlaptéma lett. Igazi csemege volt az újságíróknak: egyszerre öt hulla, plusz egy húsz év alatti gyanúsított, aki erőszakos filmek és videojátékok rajongója. Még szerencse, hogy a Gondtalan Élet lakóparkot szigorú biztonsági eszközökkel védik, így a riporterek nem jutottak át a kerítésen, s a házunk nem került a kamerák látóterébe. Egymás után néztem a híreket, nem tudtam elszakadni a képernyőtől. A szomszédaink is nyilatkoztak, némelyek megdöbbenésüknek adtak hangot, mások viszont azt bizonygatták, ők mindig is tudták, hogy ennek nem lesz jó vége, ugyanis Brice már egészen kicsi gyermekként is különösen viselkedett. Annette Lépreux, az a vén csoroszlya a 20-ból, még azt is előadta, hogy ő tíz évvel ezelőtt megtiltotta a gyerekeinek, hogy Brice-szel barátkozzanak, mivel látta, hogy bántott egy kóbor macskát. Szemenszedett hazugság! Az igaz, hogy egy idő után tényleg nem játszottunk már annak a hisztériának az ikreivel, de azért, mert ostobák voltak, rondák és koszosak!

A suliban sokféle megnyilvánulással találkoztam: a hátam mögött vicceket sutyorogtak, sértéseket vágtak a fejemhez... még a tanárok is furcsa arckifejezéssel méregettek, s időbe telt, amíg megértettem, hogy a szemükben én annak az öccse vagyok, aki kinyírta régi kollégájukat, Lamoureux-t. Egyedül az angoltanárnő, Madame Destray, meg néhány osztálytársam vette a fáradságot, hogy megkérdezze, hogy vagyok, és mondjon néhány biztató szót. És persze Benoît, az én kicsi és sovány barátom, aki rávetette magát egy nagy melákra, mert az kiköpött a földre, amikor elmentem mellette.

Izzó gyűlölettel jöttem ki az iskolából. Undorral töltött el ez a sok szemét alak, undorodtam az egész világtól. Amikor hazahérttem, apát és anyát a szalonban találtam Andréval. Elmeséltem nekik a napomat, s André úgy ítélte, helyesebb lenne, ha egy ideig nem mennék iskolába. Még ez is!

Felmentem a szobámba, de nyitva hagytam az ajtót, hogy halljam, miről beszélnek lenn.

– Nagyon rosszul áll a helyzet – magyarázta André. – Brice nagykorú, a maximális büntetést fogja kapni. Mindenesetre a tárgyalásig a börtönben marad.

– És utána? – kérdezte anya.

– Meglátjuk, de bűnösnek kell hogy vallja magát. Vagy sikerül elfogadtatnunk, hogy a cselekmények elkövetésekor nem volt beszámítható állapotban, vagy börtönben tölti a hátralevő életét. Higgyétek el, még mindig jobb lenne, ha elmeógyógyintézetbe kerülne!

Teljesen rosszul lettem, amikor ezt meghallottam, azonnal lerohantam a lépcsőn.

– Hát itt tartunk! Szerintetek ez már lefutott ügy! – üvöltöttem a nappaliba érve. – Brice tehát bűnös! Brice meggyilkolt öt embert!

Apa és anya döbbsen meredt rám. André szólalt meg először.

– Bármit gondoljunk is, Martin, az igazságszolgáltatással szemben nincs semmi esélye.

– Ja persze! Ha már a saját családjá is lemond róla, akkor neki tényleg annyi! Brice nem tehetett ilyet! Ez kész örület!

– Nyugodj meg – próbált csitítani apa –, te...

– NEM, NEM NYUGSZOM MEG! A rohadt életbe! Brice a bátyám, és ismerem, mint a tenyeremet!

– És a mi fiunk – mormogta anya.

Megváltozott a hangja. Mélyebb lett, rekedtebb. A bánat és a csüggedtség tette ilyenné.

– Ide hallgass, Martin – folytatta apa –, mi éppúgy fel vagyunk dűlva, mint te, de...

– De ti azt gondoljátok, hogy tényleg ő tette. Én viszont nem! És be is fogom bizonyítani...

Apa és André összenézett, láttam, amint apám beleegyezően bólint, majd André azt mondta:

– Martin, lejátszok neked egy videót. Ez az egyik tárgyi bizonyíték másolata. Persze nem volna szabad a birtokomban lennie... de sikerült megszereznem.

Felállt, az aktatáskájából elővett egy kazettát, és bekapcsolta a tévét.

– Ez egy biztonsági kamera felvétele.

Szürkés, kissé elmosódott kép jelent meg a képernyőn. Egy nagy épület homlokzata látszott, éjszaka.

– Ez az a ház, ahol Brice régi matektanára, Lamoureux úr lakott. Egy bank mellett van, azért szereltek rá térfigyelő kamerát.

Döbbenet láttam, hogy Brice bemegy a házba. Nagyon gyorsan történt, de az épületbe besurranó alak nem lehetett más, csak a bátyám: ugyanaz a termet, ugyanaz az öltözék, ugyanaz a baseballsapka, ugyanaz a járás.

– Láttad a dátumot a felvételen, Martin? Másnap reggel Lamoureux urat holtan találták a fürdőkádjában, tíz késszúrással ölték meg.

Furcsa módon aznap éjjel döntöttem el, hogy saját nyomozásba kezdék. Bebizonyították nekem Brice bűnösségét, s én erre úgy reagáltam, hogy kategorikusan elutasítottam az igazság elfogadását. Nem igazán tudom, Brice-ért tettem-e vagy magamért, mindenesetre hajnali háromkor, épp mielőtt elaludtam volna, eszembe jutott a Brice-nek négy nappal korábban tett ígéretem: „Ki foglak vinni innen!”

9

Ébredéskor, tiszta fejjel, tökéletesen esztelen ötletnek tűnt a tervem, hogy kihozom a bátyámat a börtönből. Ki vagyok én, hogy tizennégy évesen szembe merek szállni a hazám igazságszolgáltatásával?

Mivel átmenetileg nem mentem iskolába, bőven volt időm gondolkodni. Egész délelőtt az ágyamon hevertem, és valami stratégiát próbáltam kiigyalni. Hiába: délben elkeseredve kellett megállapítanom, hogy egy jottányit nem jutottam előrébb. Az volt a gond, legalábbis az egyik, hogy leszámítva azokat az információkat, amiket a tévé és az újságok közöltek, voltaképpen édeskeveset tudtam a Brice számlájára felrótt bűncselekményekről. Épp csak az áldozatok nevét ismertem, de Lamoureux kivételével azt sem tudtam, mikor és hogyan ölték meg őket. Andrétól ugyan mindent megkérdezhettem volna, de attól féltem, ha hozzá fordulok, esetleg elárulom magam, hogy a saját szakállamra akarok nyomozni. S ha valamit nagyon nem akartam, az az, hogy a szüleim rájöjjenek a tervemre. Akkor inkább már közvetlenül Despart-tól kérdezem meg! De valahogy nem tudtam rászánni magam, hogy felhívjak egy sokat tapasztalt rendőrfelügyelőt, másolatot kérjek az aktáiról, hogy megmutassam neki, hogyan kellene végeznie a dolgát.

Ebéd után kimentem, hogy kerüljek egyet biciklivel. A lakópark kerítése előtt két újság autója állt, a TV1 mikrobusza meg egy motor. Az újságírókon látszott, hogy halálosan unatkoznak, erre támadt egy ötletem. Úgy ötven méterrel odébb feltűnés nélkül letettem a bicajjt, s gyalog visszasomfordáltam a motoroshoz.

– Bocsánat, ön melyik újságtól van? – kérdeztem a fickótól, aki nem lehetett több húszévesnél.

– A *Hírvilágtól*. Miért?

– Martin Lemeunier vagyok, a gyanúsított öccse.

Majdnem leesett a motorjáról, úgy meglepődött. Rögtön előkapta a fényképezőgépét.

– Ezt tegye el, mert mindjárt idecsődül az összes kollégája!

Egy pillantást vetett az egymással cseverésző újságírókra, majd hangját lehalkítva megkérdezte:

– Mit szeretne?

– Üzletet ajánlok.

– Üzletet?

– Egy exkluzív interjút információkért cserébe.

– Milyen információkért?

– Mindenért, amit csak talál az áldozatokról és a haláluk körülményeiről. Dátumok, helyszínek, hol milyen fegyvert használtak... szóval mindent.

– De hát leszámítva azt, ami a sajtóban megjelent, csak a rendőrség tud ezekről a dolgokról!

– Maga újságíró, nem? Az a mestersége, hogy információkat hajtson fel!

– Ööö... De én még csak gyakornok vagyok, és...

– Oldja meg valahogy! Holnap ugyanitt találkozunk, ugyan-
ebben az időben. Azzal a nyilatkozattal, amit majd én adok
magának, higgye el, nem marad sokáig gyakornok!

És határozott léptekkel távoztam, miközben százzal vert a szí-
vem. Nem hittem volna magamról, hogy lesz ehhez merszem!

Otthon nyomasztó hangulat uralkodott. Az üzenetrögzítőn,
két névtelen telefonáló szidalmi között, családtagok – nagyszü-
lők, unokatestvérek, nagybácsik – zokogtak, akik csak most ér-
tesültek a hírről. Benoît is hagyott egy üzenetet a mobilomon.

Apa és anya nem hívott vissza senkit. Egyébként már egyál-
talan nem is beszéltek, az események teljesen túlléptek rajtuk.
Szüntelenül rágódtak, vagy a boldog idők emlékeihez menek-
ültek. Előző este én sem tudtam megállni, hogy ne idézzem
fel Brice arcát tizennégy évnyi közös életünk különböző idő-
szakaiban. Eszembe jutott mindaz, amiben együtt részünk volt.
Örömök, bánatok, apró részletek, melyek kizárólag hozzánk
tartoztak: ezek formáltak bennünket olyanná, amilyenek va-
gyunk. Megpróbáltam elképzelni, mire gondolhat ő ugyaneb-
ben a percben, ott a börtönben, egyes-egyedül, gyilkossággal
vádolva, és azzal a tudattal, hogy esetleg életének háromnegyed
részét négy fal közé zárva kell töltenie. Vajon ő is maga előtt
lát bennünket a bretagne-i tengerparton, a kerti kunyhónkban,
bicajozás vagy tévénézés közben, minden ok nélkül pukkadozva
a nevetéstől, ami anyát annyira fel tudta dühíteni?

De én továbbléptem. A tettek mezejére. Fogalmam sem volt,
sikerül-e segíteni Brice-en, de már a pusztá tény, hogy megpró-
bálom, kirángatott a családomra nehezedő depresszióból.

Másnap a *Hírvilág* újságírója ott volt a megbeszélte időben. Egy dossziét tartott a kezében.

– Ez minden, amit találtam.

Gyorsan végigpörgettem az irattartóban lévő tucatnyi fénymásolatot: neveket, dátumokat, listákat láttam benne.

– Köszönöm – mondtam.

– Nos, akkor kezdjük az interjút?

Már előre dörzsölte a tenyerét.

– Miféle interjút? – vettem oda, s már futottam is vissza a lakóparkba, faképnél hagyva a fickót. Előző nap a *Hírvilág* ezzel a címmel közölt egy cikket: „A lakóparki rém”. Kellett nekik sértegetni a bátyámat!

Az újságíró-gyakornok remek munkát végzett. Nem tudom, hogy csinálta, de a dossziéja nagyon teljes volt. Egészen izgatott lettem attól, hogy sikerült előbbre lépni a nyomozásomban. Eszembe jutott Benoît üzenete, felhívtam hát, hogy kicsit megosszam vele mindazt, ami az utóbbi napokban a fejemben és a szívemben kavargott. Mobilja nem lévén, az otthoni számukat hívtam, s épp az anyukája vette fel a kagylót. Amint meghallotta a nevemet, megváltozott a hangja. Közölte velem, hogy Benoît nincs otthon, amit – ismerve barátom szokásait és napirendjét – egy pillanatig sem hittem el. Ingerülten temetkeztem bele újra a dossziéba, ami helyenként valóban szörnyű dolgokat tartalmazott. Egyes hátborzongató részek Brice állítólagos áldozatairól örökre az emlékezetembe vésődtek.

10

Ugyanaznap, délután hat óra körül, a számítógép előtt ültem, és Brice időbeosztását böngésztem, négy hónapra visszamenőleg. A rendőrök ugyan elkobozták a winchesterét, azt azonban nem tudták, hogy minden hónapban teljes másolatot készített a közös pendrive-unkra. Természetesen tisztában voltam vele, ha Brice bűnös is volna, nem jegyezte be a naptárába, hogy ezen és ezen a napon, ebben és ebben az órában apró darabokra vagdalja Mark Stanwicket! De mivel meg voltam győződve az ártatlanságáról, reméltem, hogy a naptárában esetleg szerepel egy-egy tevékenység vagy találkozó a gyilkosságok időpontjában. Feletébb naiv dolog volt egy pillanatig is azt képzelnem, hogy a nyomozók nem ellenőrizték le a bátyám alibijeit! Nyilván ez volt az első, amit megtettek.

Marie Delcroix-t március 2-án gyilkolták meg, Saint-Cloud-ban, 23 óra körül. Éppen egy olyan estén, amikor Brice későn ért haza, mert egyik barátja születésnapját ünnepelték Párizsban. Mark Stanwick Párizsban halt meg, három héttel később, az otthonában, egy olyan időpontban, amikor Brice elvileg a filmművészeti főiskolán volt. Mivel azonban ebben az iskolában nem szokás jelenléti ívet vezetni, nehéz bármit is ellenőrizni. Lamoureux is Párizsban halt meg, április 16-án éjjel. Mit ad ég, ezen az éjszakán Brice nem aludt itthon, hanem egy barátnőjénél, a naptár szerint egy bizonyos Alice-nál,

akinek semmi nyomát nem találtam a számítógép címjegyzékében. De Boris Vaniolski esete volt a legkétségbeejtőbb! Két éve már Franciaországban lakott, Grenoble-ban, és halálának időpontja pontosan akkorra esett, amikor Brice is ebben a városban tartózkodott, anyai nagymamánknál. Ennyi egybeesés kezdett kicsit már túl sok lenni még egy, a bátyja ártatlanságában szilárdan hívő testvérnek is! Nem volt mit csodálkozni azon, hogy a rendőrség meg van győződve róla, az igazi bűnöst fogta el...

Nagyi épp aznap reggel hagyott üzenetet a rögzítőn. Anyával soha nem jöttek ki valami jól, de nagyapám halála óta már nem is beszéltek egymással. Ostoba ügy volt, régi családi vita, mely időről időre felütötte a fejét, mint kertben a gyom. Amilyen idegállapotban volt anya a „Brice-ügy” óta, végképp nem volt ereje visszahívni. Így hát én hívtam fel, először is, mert imádom a nagyit, és biztosan ő is nagyon ki van borulva, de azért is, hogy megpróbáljak többet megtudni arról, milyen volt a bátyám programja, amikor legutóbb Grenoble-ban járt, pont Vaniolski meggyilkolása idején.

– Szia, nagyi, Martin vagyok!

– Jaj, drágám... hagytam egy csomó üzenetet, de...

– Tudom, de iszonyat, ami itt van! Apa és anya egyáltalán nincs jól.

– Képzelem... De én sem. Még szerencse, hogy a másik nagyszüleid elmondták, mi történt. Anyád azért felhívhatott volna...

– Nagyi, szerinted ez megfelelő pillanat arra, hogy erről beszéljünk?

– Nem, nem. De beleőrülök itt egymagamban, hogy semmilyen hírt nem kapok! Tudod, mennyire szeretlek titeket, Brice-t és téged...

– Tudom, nagyfi. Éppen ezért... Emlékszel, amikor februárban Brice elment hozzád néhány napra?

– Hogyne. Miért?

– Február 18-án, éjfél tájban, ott volt nálad?

– Már a rendőrségnek is mondtam, hogy nem emlékszem! A bátyád már nem kisfiú, s vannak itt barátai is. Tudod jól, milyen: jön-megy... Saját kulcsa van. De te miért kérdezed?

Egy pillanatig haboztam, de rettentő szükségét éreztem, hogy valakinek elmondjam, mire készülök.

– Nagyfi, elárulhatok neked egy titkot?

– Természetesen.

– Biztos vagyok benne, hogy Brice ártatlan.

– Hát persze, abban én is biztos vagyok! Ő az unokám! Eléggé ismerem ahhoz, hogy tudjam, ez csak egy szörnyű tévedés lehet!

Őrünten jólesett ezt hallani: legalább már ketten voltunk, akiknek nem ment el a józan esze. Brice-szel együtt hárman.

– Figyelj, nagyfi! Erről nem szabad senkinek beszélni, de elhatároztam, kihozom Brice-t a börtönből.

Nagyfi néhány másodpercig hallgatott.

– Meg akarod szöktetni? – kérdezte végül, mintha egy értelmi fogyatékoshoz szólna.

– Dehogyan! Csak be fogom bizonyítani, hogy ártatlan!

– Ez véletlenül nem André dolga lenne, a szüleid barátjáé?

– De igen, csakhogy ő meg van győződve arról, hogy ezt a pert már úgymint elvesztettük!

8 ifjúsági irodalmi díjat kapott Franciaországban!

Tévéfilmet is forgattak belőle.

mikaël ollivier

Vértestörések

Ifjúsági thriller

A Lemeunier család békés vacsoráját az ajtócsengő éles berregése szakítja félbe... Ettől a pillanattól kezdve minden a feje tetejére áll:

Brice-t, az idősebbik fiút a rendőrség öt gyilkosság vádjával letartóztatja. Az indítékok és bizonyítékok egyértelműen arra utalnak, hogy ő a bűnös. A szülők összeomlanak, már-már ők is elhiszik, hogy a fiuk követte el a szörnyűségeket. Egyedül Martin, Brice öccse hisz megingathatatlanul bátyja ártatlanságában, és elhatározza, hogy ezt be is bizonyítja. A fiú izgalmas nyomozásba kezd, melynek során sötét családi titkokra derül fény és a saját élete is veszélybe kerül...

Remény és kiszolgáltatottság,
izgalom és a kegyetlen valóság.

Martin nem adja fel. De vajon mire jut?

14 éves kortól ajánljuk!

1 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

lebilincselő